

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออก*

FACTORS AFFECTING THE DEVELOPMENT OF STUDENTS DISCIPLINE
OF SECONDARY SCHOOL UNDER THE OFFICE OF THE BASIC EDUCATION
COMMISSION IN THE EASTERN AREA

เอี่ยมพร ลาโยธี**

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวินัยของนักเรียนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับการพัฒนาวินัยของนักเรียน และเพื่อสร้างสมการพยากรณ์การพัฒनावินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออก ด้วยปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน ปัจจัยจากทางบ้าน ปัจจัยจากระบบการบริหารโรงเรียน ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ข้าราชการครูผู้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานกิจการนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออก ประจำปีการศึกษา 2550 จำนวน 122 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ

เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการศึกษา พบว่า

1. ปัจจัยจากการบริหารโรงเรียน ปัจจัยจากทางบ้าน ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน ปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม และปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน

2. ปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียนและปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับการพัฒनावินัยของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ปัจจัยจากนักเรียนเอง(X_1) ปัจจัยจาก

*วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

**นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ทางบ้าน(X_3) ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม(X_5) ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน(X_6) และปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน(X_2) สามารถพยากรณ์การพัฒนานิสัยนักเรียนในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอำนาจพยากรณ์เท่ากับ 45.90 เปอร์เซ็นต์ ดังสมการ ในรูปสมการคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.626 + .215(X_1) + .162(X_3) + .108(X_5) + .098(X_6) + .084(X_2)$$

4. ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน(X_2) สามารถพยากรณ์การพัฒนานิสัยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษาด้านวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอำนาจพยากรณ์เท่ากับ 8.3 เปอร์เซ็นต์ ดังสมการ ในรูปสมการคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\hat{Y} = 2.102 + .122(X_2)$$

5. ปัจจัยจากนักเรียนเอง (X_1) ปัจจัยจากทางบ้าน (X_3) ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน(X_6) และปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม(X_5) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสะสมทั้ง 4 ปัจจัยเท่ากับ .536 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยรวมกันสามารถพยากรณ์การพัฒนานิสัยของนักเรียน ด้านวินัยต่อสังคมได้ 53.60 เปอร์เซ็นต์ ดังสมการ ในรูปสมการคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\hat{Y}_2 = 1.439 + .353(X_1) + .236(X_3) + .215(X_5) + .130(X_6)$$

ABSTRACT

The purposes of this research were to determine the level of factors and the development of discipline, the correlation between factors and the development and the prediction of equation of

the development of students discipline of secondary school under the Office of Basic Education commission in the eastern area. The sample consisted of 122 the teachers work as the leader of student affairs in the fourth level of secondary school under the Office of Basic Education in the eastern area in the academic year 2007. The research instruments were a set of 4 level rating - scale. The statistical devices used in this study were mean, standard deviation, Pearson product moment correlation coefficient and stepwise multiple analysis.

The results of the research were as follows:

1. The factors of school management, homes, the cooperation between parents and schools, students themselves, social and environmental conditions, and peer groups were rated at high level. basic

2. The factors of students themselves, the cooperation between parents and schools, social and environmental conditions and the development of students discipline had positively related with a the significant difference of .05

3. From the best prediction equation variables of factors in the aspects of students themselves(X_1), homes(X_3), social and environmental conditions(X_5), the cooperation between parents and schools(X_6) and peer groups(X_2) could predict the development of discipline as a whole($\hat{Y}$) at 45.90% and could cooperatively predict the development of discipline

with the significant difference of .05 The raw data equation was shown as follows:

$$\hat{Y} = 1.626 + .215(X_1) + .162(X_3) + .098(X_6) + .108(X_5) + .084(X_2)$$

4. From the best prediction equation variables of factor in the aspects of friends groups(X_2) could predict the development of students self-discipline as a whole($\hat{Y}_1$) at 8.30% and could predict the development of students self-discipline with the significant difference of .05 The raw data equation was shown as follows:

$$\hat{Y}_1 = 2.102 + .122 (X_2)$$

5. From the best prediction equation variables of factors in the aspects of students themselves(X_1), homes(X_3), the cooperation between parents and schools(X_5) and social and environmental conditions(X_6), could predict the development of students social-discipline as a whole($\hat{Y}_2$) at 53.60% and could cooperatively predict the development of students social-discipline with the significant difference of .05 The raw data equation was shown as follows:

$$\hat{Y}_2 = 1.439 + .353 (X_1) + .236 (X_3) + .215 (X_5) + .130(X_6)$$

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การส่งเสริมพัฒนาให้นักเรียนมีวินัยคุณธรรม จริยธรรม จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพราะวินัยเป็นคุณสมบัติที่ส่งเสริมให้นักเรียนประพฤติดีและเป็นคุณสมบัติพื้นฐานในการดำเนินชีวิตในอนาคต และจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น วินัยจะเป็นสิ่งที่คอยป้องกันจากสิ่งรบกวน

ช่วยการเรียนรู้ และทำให้การเรียนรู้ถูกรบกวนน้อยที่สุด(พัฒนา สบุญสันธิ, 2546 หน้า 35) และการปลูกฝังวินัยและเสริมสร้างวินัยให้แก่คนในชาติ เพื่อสร้างความเจริญ รุ่งเรืองแก่บ้านเมืองนั้น ควรเริ่มต้นที่เยาวชน โดยให้ประพฤติและฝึกฝนจนเป็นนิสัย เพื่อจะได้เป็นผู้ใหญ่ที่มีวินัยในอนาคต จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อผลที่ได้จากการศึกษากลับมาแก้ปัญหาคือหาและสนับสนุนปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวินัยนักเรียนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาระดับของการพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากปัจจัยต่างๆ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยต่างๆ มีความสัมพันธ์ในทางบวกต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียง

2. ปัจจัยต่างๆ สามารถพยากรณ์การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้บริหารโรงเรียนได้เข้าใจถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียง

2. ผู้บริหารโรงเรียนได้นำผลการศึกษาค้นคว้านี้เป็นแนวทางควบคุมปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียง

3. ผลการศึกษาค้นคว้านี้ใช้เป็นข้อมูลสำหรับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหาในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียง โดยมีปัจจัย 6 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน ปัจจัยจากทางบ้าน ปัจจัยจากระบบการบริหารโรงเรียน ปัจจัย

จากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน และปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน ซึ่งจำแนกออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านวินัยในตนเองและด้านวินัยต่อสังคม

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ข้าราชการครูผู้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานกิจการนักเรียนหรืองานปกครองนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียง ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนละ 1 คน จำนวน 178 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ใช้เกณฑ์กำหนดสัดส่วนของ เกรจซี และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970. pp.608-609) ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ข้าราชการครูผู้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานกิจการนักเรียนหรืองานปกครองนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียง ปีการศึกษา 2550 จำนวน 122 คน

3. ตัวแปร ได้แก่

3.1 ตัวแปรอิสระหรือตัวพยากรณ์ประกอบด้วย 6 ปัจจัย คือ ปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน ปัจจัยจากทางบ้าน ปัจจัยจากระบบการบริหารโรงเรียน ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน และปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออก ประกอบด้วย 2 ด้าน คือ

3.2.1 ด้านวินัยในตนเอง ประกอบด้วย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านกิริยามารยาทในการพูดและการมีสัมมาคารวะ ด้านการดูแลรักษานามัยของตนเองและการแต่งกาย

3.2.2 ด้านวินัยต่อสังคม ประกอบด้วย ด้านความเสียสละด้านความสามัคคีและความรับผิดชอบในหมู่คณะ ด้านการรักษาทรัพย์สินของส่วนรวมและด้านการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียนและชุมชน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาค ตะวันออก จำนวน 41 ข้อ ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ .27 - .73 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกจำนวน 40 ข้อ ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ตั้งแต่ .28 - .66 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้อำนวยการเขต

พื้นที่การศึกษา และผู้อำนวยการ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออก เพื่อแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยดำเนินการแจกและเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเองและทางไปรษณีย์ ตั้งแต่วันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ.2551 ถึงวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ.2551 ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์คืนจำนวน 113 ฉบับ จากจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปจำนวน 122 ฉบับ คิดเป็น 92.62%

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับตอบกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และการทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ใช้สถิติดังนี้

1. การวิเคราะห์ระดับของปัจจัยต่างๆ สถิติที่ใช้ คือ ค่าคะแนนเฉลี่ย (mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

2. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 " ปัจจัยต่างๆ มีความสัมพันธ์ในทางบวกต่อการพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออก " สถิติที่ใช้ คือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r)

3. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 " ปัจจัยต่างๆ สามารถพยากรณ์การพัฒนาวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกได้ " สถิติที่ใช้ คือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple

Regression analysis) เพื่อเลือกสมการพยากรณ์ที่ดีที่สุด

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปสาระสำคัญของผลการศึกษาดังนี้

1. ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) ปัจจัยจากนักเรียนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนมีการพัฒนาและปรับปรุงพฤติกรรมให้ดีขึ้นตามกฎระเบียบของโรงเรียน 2) ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ การเลือกคบเพื่อนมีส่วนตัดสินใจในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน 3) ปัจจัยจากทางบ้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนที่ทำความผิดกฎระเบียบของโรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาครอบครัว 4) ปัจจัยจากการบริหาร โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนมีมาตรการเข้มงวดในการดูแลกฎระเบียบและมีบทลงโทษนักเรียนชัดเจน 5) ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนได้ลงโทษและได้ติดตามการพัฒนาปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียน 6) ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด

คือ สภาพเศรษฐกิจในสังคมปัจจุบันส่งผลกระทบต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน

2. ระดับการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยรวมมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนด้านวิสัยทัศน์ตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนส่วนใหญ่มาโรงเรียนก่อนเข้าแถวเคารพธงชาติ 2) การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนด้านวิสัยทัศน์ต่อสังคม โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ประธานนักเรียน และหัวหน้าห้องเป็นผู้นำที่มีความรับผิดชอบสูง

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแต่ละปัจจัยกับการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

พบว่า ปัจจัยโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาในระดับค่อนข้างต่ำ และพบว่ามี 3 ปัจจัยคือ ปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน และปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ปัจจัยในภาพรวมสามารถพยากรณ์การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ โดยพบว่า มี 5 ปัจจัย เป็น

ตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดเรียงตามอันดับดังนี้ ปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากทางบ้าน ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม และปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสะสมของ 5 ปัจจัย เท่ากับ .459 และสามารถพยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา ได้ร้อยละ 45.9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ตัวแปรพยากรณ์ปัจจัยจากการบริหารโรงเรียน พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวแปรพยากรณ์นี้ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการพยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาและเมื่อคำนวณค่าสถิติตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดมาสร้างสมการพยากรณ์ จะได้สมการพยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาโดยรวมในรูปสมการคะแนนดิบดังนี้

$$\hat{Y} = 1.626 + .215(\text{นักเรียนเอง}) + .162(\text{ทางบ้าน}) + .108(\text{ความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน}) + .098(\text{สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม}) + .084(\text{กลุ่มเพื่อน})$$

สมการพยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา ด้านวินัยในตนเอง ในรูปสมการคะแนนดิบ ดังนี้ $\hat{Y}_1 = 2.102 + .122(\text{กลุ่มเพื่อน})$

สมการพยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา ด้านวินัยต่อสังคม ในรูปสมการคะแนนดิบ ดังนี้ $\hat{Y}_2 = 1.439 + .353(\text{จากนักเรียนเอง}) + .236(\text{จากทางบ้าน}) + .215(\text{จากความร่วมมือ}) + .130(\text{จากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม})$

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าข้อมูล

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ นำประเด็นสำคัญจากการค้นพบมาแยกอภิปรายตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า ได้ดังนี้

1. ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยสามารถจำแนกข้อค้นพบในแต่ละปัจจัย ดังนี้

1.1 ปัจจัยจากนักเรียนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนมีการพัฒนาและปรับปรุงพฤติกรรมให้ดีขึ้นตามกฎระเบียบของโรงเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักเรียนได้รับการปลูกฝังจนทำให้นักเรียนมีจิตสำนึกที่ดีในการพัฒนาวิสัยต่อตนเองและวินัยต่อส่วนรวม ซึ่งก็จะทำให้นักเรียนมีการปรับปรุงพฤติกรรมในการเคารพกฎระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับชม ภูมิภาค(2525, หน้า 134) กล่าวว่าไว้ว่าความสามารถในการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ โดยที่ตนเห็นความสำคัญและเข้าใจในกฎระเบียบนั้นๆ เห็นว่าการปฏิบัติตามเกณฑ์นั้นมีประโยชน์ทั้งตนเองและสังคมโดยรวม มิใช่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เพราะกลัวถูกลงโทษกลัวถูกตำหนิติเตียน แต่สิ่งที่บังคับให้ทำตามกฎเกณฑ์ คือ จิตใจของผู้กระทำเอง ไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้อื่น ซึ่งเรียกว่า "วินัยในตนเอง" และพลสวัสดิ์ นาคเสน (2544, หน้า 20) กล่าวว่าไว้ว่า สิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียน โดยเฉพาะความสามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ของ

โรงเรียนและสังคมได้ถือเป็นขอดปรารถนาของคน

1.2 ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ การเลือกคบเพื่อนมีส่วนตัดสินใจในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นอยู่ในช่วง "วัยรุ่น" ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการเพื่อนมากที่สุด เพราะเพื่อนมีอิทธิพลจิตใจและการกระทำ ทั้งนี้เพื่อนยังบทบาทในการช่วยตัดสินใจในเรื่องต่างๆ วัยรุ่นมักมองว่าผู้ใหญ่และสังคมไม่ยอมรับและไม่เชื่อมั่นว่าเขาโตพอที่จะคิดเองได้ จึงพยายามหาทางออกโดยการคบหาสมาคมกับเพื่อนเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ มากกว่าวัยอื่นๆ สอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมที่กล่าวว่า การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมทางจริยธรรมต่างนั้น ความต้องการเป็นสาเหตุสำคัญซึ่งจะสามารถแบ่งประเภทบุคคลได้ 5 ประเภทและมีประเภทหนึ่งเป็นพวกคล้อยตาม หมายถึงบุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้มีพลังควบคุมซูเปอร์อีโก้มากกว่า คนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลักและคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ไตร่ตรองจะอยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม สอดคล้องกับการวิจัยของศิริวิ ศรีวิจารณ์ (2550, บทคัดย่อ) พบว่าปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนเกิดจากช่วงวัยของนักเรียน และการคบเพื่อน

1.3 ปัจจัยจากทางบ้าน โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนที่ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาคบครัว ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า สังคมไทยในปัจจุบันเป็นครอบครัวเดี่ยวและด้วยสภาพทางเศรษฐกิจทำให้ครอบครัวต้องดิ้นรน ขาดการเอาใจใส่ดูแลนักเรียน

ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของวรรณ กาไชย (2545, หน้า 46) พบว่า การขาดความอบอุ่นเป็นตัวแปรสำคัญอันดับแรกที่เป็นสาเหตุต่อการทำผิดวินัยของนักเรียน และที่ศุภฤกษ์ สมรรถการ (2547, หน้า 26-28) กล่าวว่า ปัญหาทางบ้าน เป็นสาเหตุให้เด็กจะขาดที่พึ่งและคล้อยตามเพื่อน แสวงหาเพื่อนที่พึ่งทางใจ ผลักดันสู่การประพฤติตัวไม่ดีทั้งนี้พ่อแม่ไม่เข้าใจถึงธรรมชาติของความเปลี่ยนแปลงตามวัยที่เจริญเติบโตของวัยรุ่น ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง ทางโครงสร้าง ของร่างกาย อารมณ์ และจิตใจ เป็นอย่างมาก ดังนั้นครอบครัวต้องให้ความร่วมมือในการเอาใจใส่ดูแลนักเรียน และในการติดตามปรับปรุง เพื่อแก้ไขพฤติกรรมนักเรียน ไม่ใช่ปิดความรับผิดชอบทั้งหมดให้โรงเรียน

1.4 ปัจจัยจากระบบการบริหารโรงเรียน โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนมีมาตรการเข้มงวดในการดูแลกฎระเบียบและมีบทลงโทษนักเรียนชัดเจน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า การบริหารโรงเรียนนั้นมีกฎ ระเบียบ และมีบทลงโทษนักเรียนระบุไว้ เพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการพัฒनावินัย ซึ่งถ้าการบริหารโรงเรียนไม่เข้มแข็งก็จะส่งผลให้โรงเรียนขาดความน่าเชื่อถือจากชุมชน เพราะนอกจากทางบ้านแล้วโรงเรียนมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกด้านวินัยให้แก่ นักเรียน สอดคล้องกับไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2544, หน้า 31) และกาญจนา ศรีกาพลสินธุ์ (2548, หน้า 8-9) ที่กล่าวว่า ในการปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มีวินัยในตนเองนั้น โรงเรียนต้องให้ความสำคัญแก่การคำนึงถึงสิทธิและความรับผิดชอบของนักเรียนใน

การมีส่วนร่วมกับทางโรงเรียน ในการกำหนดปรัชญา ความมุ่งหมาย กฎระเบียบต่างๆ ตลอดจนวิธี ดำเนินการด้านวินัยควรเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายมีความเห็นร่วมกัน เพื่อเป็นการง่ายในการนำไปใช้ กฎระเบียบที่กำหนดขึ้นใช้บังคับต้องมีเหตุผล เพียงพอและกำหนดขึ้นเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

1.5 ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่าง ผู้ปกครองและโรงเรียน โดยรวมและรายช้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ โรงเรียนได้ลงโทษและได้ติดตามการพัฒนาปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การสร้างวินัยให้เด็กยอมรับนั้น วินัยหรือกฎทุกกฎต้องมีลักษณะ 3 ประการ คือ กฎต้องสมเหตุสมผล หมายความว่า สิ่งที่ต้องการให้เด็กทำนั้นควรเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และเป็นเรื่อง ที่เด็กทำได้ในระดับอายุของเขา กฎต้องถูกต้อง ชัดเจน ไม่คลุมเครือ และกฎต้องบังคับได้ คือ ต้องมีการกำหนดโทษ ถ้าทำผิดก็ต้องลงโทษอย่างจริงจัง ทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ กล่าวโดยนวลศิริ เปาโรหิตย์ (2540, หน้า 30-34) เมื่อโรงเรียนมีการ จัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ปกครองและโรงเรียน ก็จะทำให้เกิดการร่วมมือกันเพื่อติดตามการพัฒนาปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของชมแข พงษ์เจริญ (2542, บทคัดย่อ) พบว่า ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมต่อการปฏิบัติตามระเบียบของนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกิจกรรมของโรงเรียน มีการเข้าร่วมประชุมที่โรงเรียนจัดขึ้นเกือบทุกครั้ง ส่วนกิจกรรมด้านอื่นๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นผู้ปกครอง นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมเป็นบางครั้ง และมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตามระเบียบของนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียนไม่เห็นด้วยกับนักเรียนที่มี

พฤติกรรมด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ ที่ผิดจากระเบียบของโรงเรียนและเห็นด้วยที่ โรงเรียนลงโทษนักเรียนตามระเบียบของโรงเรียน ดังนั้น ผู้ปกครองและโรงเรียนต้องร่วมมือกัน สอดส่องดูแลนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีพัฒนาการ ด้านวินัยที่ดีต่อไป

1.6 ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยรวมและรายช้อยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณา รายชื่อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ สภาพ เศรษฐกิจในสังคมปัจจุบันส่งผลกระทบต่อการ พัฒนาวินัยนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สภาพ สังคมในปัจจุบันที่มุ่งเน้นพัฒนาด้านเศรษฐกิจ และเทคโนโลยีจึงมองข้ามการสร้างวินัยต่อตนเอง และวินัยต่อสังคมให้กับนักเรียน การดำเนินชีวิต ของคนในปัจจุบันเป็นแบบเร่งรีบ เห็นแก่ตัว เกิด การเอารัดเอาเปรียบมากขึ้น การปลูกฝังด้านวินัยนี้ สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม สิ่ง เหล่านี้รอบตัวเราจนเกิดความเคยชิน ถ้าชุมชน และผู้ที่อยู่ในชุมชนช่วยกันปลูกฝังให้เกิดการพัฒนา ด้านวินัยแก่นักเรียนวินัยขึ้นในชุมชน ก็จะทำให้เกิดการพัฒนา ด้านวินัยแก่ชุมชนด้วย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แมคมูลเลน (McMullen, 1985, p.616-A) พบว่า ปัญหาทางวินัยส่วนใหญ่มี สาเหตุมาจากพฤติกรรมของโรงเรียน เพราะนักเรียน ต้องการสิ่งแวดล้อมที่ดียืดหยุ่นได้ โรงเรียนต้องให้ ความสนใจเอาใจใส่

2. ระดับการพัฒนา วินัยของนักเรียน โรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การ ศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออก โดยรวมมีการ พัฒนาวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับมาก เมื่อ พิจารณารายด้าน พบว่า

ด้านวินัยในตนเอง ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก

ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนส่วนใหญ่มาโรงเรียนก่อนเข้าแถวเคารพธงชาติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนได้ส่งเสริมและสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนเป็นคนตรงต่อเวลาและให้ความสำคัญกับการทำกิจกรรมหน้าเสาธง เพื่อจะได้นำไปใช้ในการดำเนินชีวิตต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของพลสวัสดิ์ นาคเสน(2544, บทคัดย่อ) พบว่าการปฏิบัติงานส่งเสริมวินัยนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก โดยมีด้านที่มีการปฏิบัติสูงสุด คือ ด้านการตรงต่อเวลา

ด้านวินัยต่อสังคม ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ประธานนักเรียนและหัวหน้าห้องเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนได้ส่งเสริมกิจกรรมประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นจริงในโรงเรียน ดังนั้นผู้ที่ได้รับคัดเลือกให้ทำหน้าที่ประธานนักเรียนและหัวหน้าห้องนั้น จึงถือว่าเป็นนักเรียนต้นแบบที่เป็นแบบอย่างที่ดีในหลายๆด้าน สอดคล้องกับ จิตมา จักรเพชร(2544, หน้า 9) กล่าวว่า วินัยที่ออกมาจากอำนาจภายนอกเพื่อบังคับเพื่อนร่วมงานปฏิบัติตาม ให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้นนั้น คณะทำงานหรือคณะกรรมการจะต้องเป็นผู้มีวินัยที่ดี จึงจะทำงานของหมู่คณะได้สำเร็จ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ปัจจัยโดยรวมและรายด้านทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำจะเห็นว่าการศึกษาในครั้งนี้สอดคล้อง

กับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน และปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา ยกเว้น ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน ปัจจัยจากทางบ้าน และปัจจัยจากการบริหารโรงเรียน ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การพัฒนาวินัยนักเรียนนั้น ไม่สามารถอาศัยเพียงปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเท่านั้น แต่ต้องอาศัยตั้งใจจากตัวนักเรียนเอง จากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน และจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม เมื่อทั้ง 3 ปัจจัยนี้มีการพัฒนาที่ดีขึ้น โดยโรงเรียนปลูกฝังและส่งเสริมจิตสำนึกให้นักเรียนอยากที่จะพัฒนาวินัยในตนเองและต่อสังคม รวมทั้งมีการร่วมมือกันระหว่างผู้ปกครอง โรงเรียน และสังคม ซึ่งองค์รวมเหล่านี้ทำให้เกิดการพัฒนาวินัยในทิศทางที่ดีขึ้น สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540, หน้า 21) กล่าวว่า การใช้องค์รวมเป็นความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจ พฤติกรรม และสติปัญญา ซึ่งเป็นหลักทางการศึกษาและหลักการพัฒนาจริยธรรมคือ มีความเข้าใจในความสำคัญของสิ่งที่จะกระทำมีความพอใจและยอมรับในสิ่งที่จะกระทำ ยอมนำไปสู่ความพร้อมในการกระทำ

4. ผลการศึกษาปัจจัยแต่ละปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเลือกรูปแบบที่ดีที่สุดในการนำเสนอ พบว่า

การพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวม มีปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากทางบ้าน ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน และปัจจัยจากกลุ่มเพื่อนเป็นตัวพาการณ์ การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโดยรวมที่ดีที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวิสัยทัศน์ตนเองมีปัจจัยจากกลุ่มเพื่อนเป็นตัวพาการณ์การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนด้านวิสัยทัศน์ตนเองที่ดีที่สุด และพบว่า ด้านวิสัยต่อสังคม มีปัจจัยปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน ปัจจัยจากทางบ้าน ปัจจัยจากนักเรียนเอง และปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม เป็นตัวพาการณ์การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนด้านวิสัยต่อสังคมที่ดีที่สุดผู้วิจัยมีประเด็นที่จะอภิปรายในปัจจัยแต่ละปัจจัยดังนี้

4.1 ปัจจัยจากนักเรียนเองสามารถร่วมพาการณ์การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมและด้านวิสัยต่อสังคมได้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ตัวนักเรียนเองเป็นแรงผลักดันทำให้เกิดการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนต้องส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยนี้ให้มากขึ้น รวมทั้งเพิ่มบทบาทให้มีความสำคัญในตัวนักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของเขาวรรณ มณีวงษ์(2526, หน้า 170-174) สวัสดิ์ ชัยโอภาส (2531, หน้า3-18) และ ศิริวิ ศรีวิจารณ์(2550, บทคัดย่อ) กล่าวว่า สาเหตุที่นักเรียนขาดวิสัยคือ ตัวนักเรียนเอง

4.2 ปัจจัยจากทางบ้าน สามารถร่วมพาการณ์การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาโดยรวมและด้านวิสัยต่อสังคมได้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าบ้านมีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังจิตสำนึกต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน ถ้าเกิดนักเรียนประสบปัญหาทางบ้านย่อมมีผลทำให้เกิดผลเสียอื่นๆตามมา สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิระ สวัสดิ์ลักษณ์ (2547, หน้า76) และสุกฤกษ์

สมรรถการ (2547, หน้า 26-28) พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียนทำผิดวินัยเกิดจากปัญหาทางบ้าน ดังนั้น โรงเรียนจึงต้องมีระบบช่วยเหลือดูแลนักเรียน และโครงการเยี่ยมบ้านขึ้น เพื่อช่วยติดตามและกำกับดูแลนักเรียนต่อไป

4.3 ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม สามารถร่วมพาการณ์การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาโดยรวมและด้านวิสัยต่อสังคมได้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมเป็นต่อหล่อหลอมพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียนได้ เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีก็ย่อมส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน และถ้าสังคมเสื่อมลงการพัฒนาวิสัยทัศน์ก็จะลดลงด้วย ดังนั้นในการวางแผนการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนนั้น โรงเรียนจึงต้องให้ความสำคัญกับชุมชนให้มากขึ้น เมื่อทุกฝ่ายเห็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นก็จะทำให้สังคมวินัย สอดคล้องกับงานวิจัยของประเทิน มหาพันธ์ (2527, หน้า 288) และฉันทนา ตรีหิรัญกุล(2548, หน้า 43) พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียนทำผิดวินัยเกิดจากปัญหาอันเกิดจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม

4.4 ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน สามารถร่วมพาการณ์การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาโดยรวมและด้านวิสัยต่อสังคมได้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าการร่วมมือกันเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เกิดการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนอย่างแท้จริง หากขาดความร่วมมือก็จะทำให้ไม่มีการประสานงานด้านความเข้าใจข้อมูลพื้นฐานที่จะใช้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาต่อไป ดังนั้นโรงเรียนจึงต้องมีวันพบผู้ปกครอง มีระบบช่วยเหลือดูแลนักเรียน และโครงการเยี่ยมบ้านขึ้น เพื่อช่วย

ประสานความเข้าใจระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง และลดช่องว่างของปัญหาต่างๆ สอดคล้องกับ งานวิจัยของบุญมา กัมปนาทพงษ์(2539, หน้า 40) พบว่าการบริหารงานสถานศึกษาจะประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้บริหาร ครูและผู้ปกครองจะต้องทำงานเป็นระบบ มีส่วนร่วมในการดูแลเอาใจใส่ลูก มีการประสานกันระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครอง ครู-อาจารย์จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนในทุกๆ ด้าน

4.5 ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน สามารถร่วม พยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาโดยรวม ด้านวินัยในตนเองและด้านวินัยต่อสังคมได้ ทั้งนี้เพราะเพื่อนมีความหมายต่อบุคคลวัยนี้มาก และวัยรุ่นนี้มักจะเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นและขาดไม่ได้ ในการทำงานทุกอย่างมักต้องอาศัยเพื่อน นักเรียนส่วนใหญ่จะมีแรงบันดาลใจมากขึ้น เมื่อมีเพื่อนคอยร่วมตัดสินใจ จากปัญหาดังกล่าวโรงเรียนจึงต้องส่งเสริมให้มีโครงการเพื่อนช่วยเพื่อน โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นต้น เพราะโครงการเหล่านี้ช่วยพัฒนานักเรียนได้ทั้งด้านวิชาการ และด้านความประพฤติ โรงเรียนต้องนำแรงผลักดันนี้มาใช้ให้เกิดประโยชน์เพราะจะเห็นได้ว่าปัจจัยนี้สำคัญมากๆ สามารถพยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน ได้ทั้งโดยรวม ด้านวินัยในตนเองและด้านวินัยต่อสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประเทิน มหาจันทร์ (2527, หน้า 288) สวัสดิ์ ชัยโอกาส(2531, หน้า 13-18) และ ศิระวี ศรีวิจารณ์ (2550, บทคัดย่อ) พบว่าปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนมีสาเหตุมาจากการคบเพื่อน เพื่อนเป็นบุคคลที่สามารถเป็นทั้งแบบอย่างและผู้นำได้

4.6 ปัจจัยจากระบบการบริหารโรงเรียน

ไม่สามารถพยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา ทั้งโดยรวม ด้านวินัยในตนเองและด้านวินัยต่อสังคมได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการบริหาร โรงเรียนอาจวางแผนปฏิบัติ ได้เป็นอย่างดีแต่ขาดผู้ปฏิบัติที่ดี และในปัจจุบันงานด้านกิจการนักเรียนที่ส่งเสริมและพัฒนาวินัยนักเรียนนั้นเป็นเพียงส่วนย่อยในการบริหารงานทั่วไปเท่านั้น ซึ่งเดิมจัดเป็นภารกิจสำคัญของโรงเรียนทำให้แต่ละโรงเรียนลดความสำคัญและขาดการเอาใจใส่ติดตามการพัฒนางานด้านวินัยนักเรียนอย่างแท้จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญชู แก้วประดิษฐ์(2543, บทคัดย่อ) พบว่าปัญหาการบริหารงานด้านการรักษาระเบียบวินัยนักเรียนของผู้บริหารและครูฝ่ายปกครองนักเรียน โดยรวม และรายด้านมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และของพลสวัสดิ์ นาคเสน (2544, บทคัดย่อ) พบว่า การปฏิบัติงานส่งเสริมวินัยนักเรียน โรงเรียนมัศึกษามีปัญหา ส่วนใหญ่ คือ ครู-อาจารย์ภายในโรงเรียนไม่ให้ความร่วมมือเอาใจนักเรียนอย่างจริงจังในการควบคุมดูแลและโรงเรียนขาดการจัดกิจกรรมสร้างจิตสำนึกให้นักเรียน

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

การนำเสนอข้อเสนอแนะนี้ ผู้วิจัยนำเสนอ โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยจากนักเรียนเอง ปัจจัยจากทางบ้าน ปัจจัยจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครอง และโรงเรียน และปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน สามารถพยากรณ์การพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมได้ดีที่สุด ดังนั้นโรงเรียนควร

ส่งเสริมและสนับสนุนปัจจัยเหล่านี้เพื่อให้เกิดการพัฒนาวิสัยของนักเรียนทั้งด้านวินัยในตนเองและด้านวินัยต่อสังคมต่อไป

2. ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยจากระบบการบริหารโรงเรียนไม่สามารถพยากรณ์การพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาได้ ดังนั้นควรมุ่งเน้นให้ปัจจัยนี้มีบทบาทมากขึ้นเพราะปัจจุบันการบริหารโรงเรียนด้านวินัยนักเรียนไม่ชัดเจนเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการบริหารทั่วไปเท่านั้น

3. ผลการศึกษา ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อนสามารถพยากรณ์การพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาโดยรวมและด้านวินัยในตนเองได้ดีที่สุด ดังนั้น โรงเรียนต้องควบคุมปัจจัยจากกลุ่มเพื่อนให้กำหนดทิศทางพัฒนาวินัยนักเรียนไปในทางที่ดี โดยจัดกิจกรรมส่งเสริม การพัฒนาวินัยของนักเรียนให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความร่วมมือของผู้ปกครองในแต่ละชุมชนขึ้นเพื่อให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาวินัยนักเรียน

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับระบบช่วยเหลือนักเรียนและโครงการเยี่ยมบ้านนักเรียนเพื่อกำกับติดตามความประพฤติของนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความประพฤติผิดระเบียบวินัยของโรงเรียน ซึ่งจะช่วยให้ทราบปัญหาอย่างละเอียด และสามารถหาแนวทางแก้ปัญหาและพัฒนาวินัยนักเรียนได้

3. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวปฏิบัติของระบบการบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา เพื่อส่งผลพัฒนาวินัยนักเรียนอย่างแท้จริง

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา ศรีกาพลสินธุ์. (2538). การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ฉันทนา ศรีหิรัญกุล. (2548). ปัญหาและข้อเสนอแนะในการสร้างวินัยของนักเรียน โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1. งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชม ภูมิภาค. (2525). บทความวิทยุกระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทยชุดการศึกษาเพื่อคุณธรรม. กรุงเทพฯ: เจริญวิทยุการพิมพ์.
- ชมเชย พงษ์เจริญ. (2542). การมีส่วนร่วมและความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการปฏิบัติตามระเบียบของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เชาวน์ มณีวงษ์. (2513). การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ: บุรพาสาน.
- จิตติมา จักรเพชร. (2541). ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชู แก้วประดิษฐ์. (2543). ปัญหาการบริหารงานด้านการรักษาระเบียบวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสระแก้ว. งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญมา กัมปนาทพงษ์. (2539). การบริหารการศึกษาเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2527). เลี้ยงลูกถูกวิธี. กรุงเทพฯ: สตรีเนติศึกษา.
- พัฒนา สุนทรสันธิ์. (2546). การทำผิดวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิระ สวัสดิ์ลักษณ์. (2547). ปัญหาการบริหารงานวินัยนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1. งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พลสวัสดิ์ นาคเสน. (2544). การปฏิบัติงานส่งเสริมวินัยนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไพฑูรย์ ลินลารัตน์. (2544). รวมบทความเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรมและการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วรรณ ถาไชย. (2545). องค์ประกอบที่เป็นสาเหตุการทำผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง, จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมศักดิ์ คงเที่ยง. (2525). *ภูมิศาสตร์เศรษฐกิจโลก*, กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สวัสดิ์ ชัยโอภาส. (2531). บริการแนะแนวกับการแก้ปัญหาของโรงเรียน. *วารสารแนะแนว*, 3(15), 12.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2540). *แผนแม่บทโครงการสืบสวนวัฒนธรรมไทย พ.ศ. 2538-2540 "การรักษาวินัยคือการรักษาชาติ"*. กรุงเทพฯ : สำนักงาน.
- ศิริวิ ศรีวิจารณ์. (2550). *การศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมท่าหลวง จังหวัดจันทบุรี*. งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศุภฤกษ์ สมรรถการ. (2547). *ปัญหาการพัฒนาวินัยและสาเหตุการประพฤติผิดวินัย โรงเรียนเขาชะเมาวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยองเขต 2*. งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Krejcie, R.V., & Morgan, D.W. (1970, August). Determining sample size for research activities. *Journal of Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- McMullen, R.C., (1981). A Comparison of configency management system in an urban junior high/Middle school with an emphasis on development needs to young adolescent. *Dissertation Abstracts International*, 46(7), 616-A.